

CĂLĂTOR PRIN LOCURI DE NEUITAT
MĂNĂSTIREA HORAIȚA ȘI SCHITUL HORĂICIOARA

„Dacă nu ai văzut Mănăstirea Horaița, nu ai văzut nimic”!, a aruncat cu vorbele pasagerul clandestin, în timp ce cobora din autocar. Era un necunoscut, care se lipise de grupul nostru în curtea Casei Memoriale „Ion Creangă”, și-l rugase pe Bebe, șoferul, să-l ia și pe el în mașină, să-l scutească de mers pe jos măcar o bucată din drum. Prinzând din zbor cele spuse, Bebe a zbughit-o după el, întrebându-l la ce se referă. La fel de grăbit a coborât și ghidul, stârnind curiozitatea pelerinilor care au început să li se alăture. Nimeni nu avea habar de Mănăstirea Horaița, devenind deodată interesați cu toții de traseu. Din locul în care se aflau, se putea ajunge acolo în două feluri: pe drum bun, dar ocolitor, ceea ce timpul și programul organizat la plecarea în pelerinaj nu le permitea sau pe scurtătură, peste pârâul Horaița. Există un inconvenient, însă: podul fiind rupt de inundații cu doar câteva zile în urmă, nu fusese reparat și se putea circula pe el doar cu piciorul. „Trecem prin pârâu”, a zis Bebe, șoferul, privind către malul celălalt, de parcă ar fi văzut o minune. Era foarte curios modul lui de a se comporta, deoarece până atunci îl interesase strict doar volanul autocarului. „Mai întâi testez fundul pârâului”, a zis și a intrat fără ezitare în apa care curgea limpede și cuminte peste nisipul amestecat cu pietre de diverse mărimi. Îmbrăcat în blugi și încălțat cu adidași, a testat fundul pârâului cu tălpile, pas cu pas, dus și întors, distanța de la un mal la celălalt fiind considerabilă (zeci de metri). La întoarcere, blugii i se udaseră puțin până deasupra genunchilor. „Se poate”, a spus calm și sigur. „Cui îi e frică să vină cu mine cu autocarul, e rugat să traverseze pârâul pe pod, cu piciorul. Ne întâlnim pe malul celălalt”! Oricât a încercat ghidul să se opună, nu a mai avut putere de convingere în fața pelerinilor.

Așezată în județul Neamț, într-un loc binecuvântat de Dumnezeu, între Mănăstirile Almaș și Văratec, la poalele muntelui Horăiciorul, la altitudinea de 600 de metri, Mănăstirea Horaița este monument istoric unicat nu numai în țară ci și în lume, prin elementele de arhitectură romano-bizantină, precum și prin influențele rusești remarcate în numărul și configurația celor opt turle. Impresionează prin frumusețea picturii din interior realizată în stil neobizantin, pe un fond cărămiziu, dar și prin catapeteasma sculptată în stil baroc, realizată la Viena. Trei feluri de lemn au folosit sculptorii din apropiere: tei, păr și tuia. De asemenea, catapeteasma este unicat în țară, probabil și în lume, datorită așezării anvonului la 4 metri deasupra ușilor Împărătești - neconformă cu tradiția ortodoxă. O horă de heruvimi pare să încadreze întreaga operă într-un semicerc prelungit.

Biserica are 30 m lungime, 17 m lățime și 20 m înălțime și este construită exclusiv din piatră, doar bolțile fiind din cărămidă. Grosimea pereților variază între 1,6 și 4 m.

Denumirea mănăstirii vine de la muntele Horăiciorul, la poalele căruia este așezată, eventual și de la pârâul Horaița care se află în apropiere sau de la marii proprietari de pământ în stăpânirea cărora intra și comuna Crăcăoani.

Gura lumii spune că în urmă cu mai mult de cinci secole, câțiva călugări s-au hotărât să ia calea pustiei și s-au oprit fiecare în câte o poiană din pitoreasca vale a pârâului Horaița: „Poiana lui Calinic”, „Poiana lui Iov”, „Poiana lui Silvestri”. La un moment dat, în urma semnelor cerești, au

CĂLĂTOR PRIN LOCURI DE NEUITAT MĂNĂSTIREA HORAIȚA ȘI SCHITUL HORĂICIOARA

hotărât să se retragă din pustnicia răzleață, spre a clădi împreună, la poalele Muntelui Horăciorul, o mănăstire din lemn, cu hramul „Pogorârea Sfântului Duh”.

Semnele vremii spun, prin documente, că în 1428 dorința călugărilor a devenit faptă, mai ales cu ajutorul primit de la domnitorul Alexandru cel Bun (1400 - 1432).

Alte semne ale vremii spun că mai apoi, în urma unei revelații dumnezeiești, a fost înființată și consolidată Mănăstirea Horaița, sprijinul venind și de la domnitorii Moldovei: Ioan Sandu Sturza (1822-1824) și Mihail Sturza (1834- 1839). Biserica mănăstirii a fost sfințită în 1867 de mitropolitul Moldovei, Calinic Miclescu.

Mănăstirea Horaița este cu adevărat deosebită.

Nici nu apuci să-i treci bine pragul și ești surprins de splendoarea interiorului. Te afli în fața unui lăcaș bisericesc nemaîntâlnit. Rămâi fascinat pur și simplu! Călcând încet, pas cu pas, priveam când pe pereți, când pe tavanul foarte înalt, iar fiecare pictură era o poveste care mă vrăjea. M-am minunat atât de tare de frumusețe încât, la un moment dat, am și uitat că mă aflu într-o biserică.

Fără să fi fost anunțați că vine un autocar cu patruzeci de pelerini, călugării ne-au primit cu brațele deschise, deja ocupându-se de cazare, gest care ni s-a părut o mare milostenie. După cazare, deja primind vestea că la un kilometru depărtare se află Schitul Horăcioara, ne-am luat numaidecât picioarele la spinare și am plecat, cu pași voinicești, într-acolo, tineri și bătrâni, neluând în considerare că se află la altitudinea de 900 de metri, așezat în crăpătura unei stânci.

Aerul și vântul rece te tăia și îți pătrundea peste tot.

Norii treceau pe lângă noi, împinși de vânt. Serpentinele erau din ce în ce mai abrupte. Le-am simțit pe pielea mea, dar mai ales pe picioarele mele care nu mai urcaseră pe munte de ani buni. Grupul a început să se rărească, pe măsură ce urcam. Automat se făcea selecția între tineri și bătrâni. Tineretul urca fără preget, pe când cei mai puțin tineri erau împinși de la spate de voință și dorință. Serpentinele erau când însorite, când umbrite și bătute de vânt. Vorba proverbului: „una caldă, una rece”, diferența de temperatură fiind foarte mare. Pe cea scăldată în soare îți venea să-ți dai hainele jos, iar pe cea umbrită mai aveai nevoie de haine, ca să nu înghețe transpirația pe corp. Cu ajutorul puterii Dumnezeiești am reușit să urcăm, indiferent de vârste, indiferent de slăbiciunile fiecăruia. Când am urcat pe poarta schitului, parcă am pătruns în altă lume! Am trăit senzația că chiar acolo e locul unde Dumnezeu a început facerea lumii! Schitul era mic și simplu, probabil așa cum arătau casele oamenilor de la Începuturi. Părea bătrân ca timpul și sfânt precum cei care îl veghează de sus, din ceruri! „Câte oseminte odihnesc aici, oare?”, m-a întreat gândul. Câte suflete fără prihană, care au slujit aici, se vor fi transformat în îngeri și stau fericiți în preajma Lui Dumnezeu? Oare de ce nu poți să vorbești decât în șoaptă, atunci când ești în preajma schitului sau a oricărui loc sfânt? Ca să le respecti odihna de veci a celor care au adormit aici? Sau pentru că alături de casa Domnului îți se învâluie sufletul cu purpură de liniște?! Minuni dumnezeiești se arătau la tot pasul!

Mai întâi era impresionant platoul pe care fusese înființat schitul. Parcă fusese modelat anume! Nu era nici vânt, nici frig. Mai sus decât noi era doar soarele care lumina blând poienița unde stătea de strajă Schitul Horăcioara! Trebuia să fii fără pic de credință, ca să nu vezi ce a lăsat Dumnezeu frumos și bun pe pământ! Și să nu prețuiești oamenii dedicați slujirii locurilor sfinte și Creatorului

lor!

Schitul Horăicioara a luat ființă în a doua jumătate a secolului XV (1466 - după tradiția orală. Iar în anul 1480, la porunca voievodului Ștefan Cel Mare și Sfânt, Arhimandritul Chiriac a ridicat prima biserică din lemn a acestui așezământ monahal, cu hramul „Buna Vestire”.

Actuala biserică a fost ridicată în 1848, din piatră, de dimensiuni reduse, prevăzută cu o turlă. În biserică se află Icoana Maicii Domnului care este cunoscută ca făcătoare de minuni. Se spune că neexistând sursă de apă în zonă, după rugăciunea la această icoană, Maica Domnului a făcut ca la 50 de metri de schit să izvorască apă dintr-o stâncă. Izvorul există și în zilele noastre și este foarte bine întreținut. Faptul că apa din acel izvor este binecuvântată cu tămăduirea bolilor sufletești și trupești, pentru cei ce se roagă cu credință, l-au aflat călugării, cu foarte mult timp în urmă, de la o femeie bolnavă, căreia, pe o cărare a muntelui, i s-a arătat Maica Domnului și a sfătuit-o să urce la Schitul Horăicioara și să-i întrebe pe călugării de acolo unde se află izvorul cu apă tămăduitoare care curge dintr-o stâncă. Minunându-se de vestea trimisă de Sfânta Fecioară prin femeia bolnavă, călugării au îndrumat-o la singurul izvor din apropiere. Credința ei a vindecat-o de boală, iar vestea s-a răspândit despre apa vindecătoare.

Mănăstirea Horaița și Schitul Horăicioara sunt două locuri sfinte, legate prin Taine Divine. Povestea spune că unul dintre călugării de la Horăicioara a auzit, în timp ce trecea prin pădure, glasul Maicii Domnului, care l-a îndemnat să meargă spre locul în care se află izvorul de apă tămăduitoare de boală, pe care chiar Ea l-a dăruit și binecuvântat.

De multă vreme, la praznicul „Izvorul Tămăduirii”, din Săptămâna Luminată, se face procesiune cu Icoana Făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Urcarea se face de la Mănăstirea Horaița la Schitul Horăicioara, în sunetul clopotelor. Pelerinii se aliniază în rând de la Biserica Mare până pe deal și stau ca icoana să treacă deasupra lor. Înaintea icoanei se merge cu toaca, iar după ea soborul de preoți, apoi pelerinii, împăcați în sufletele lor de Slava Lui Dumnezeu.

IOANA STUPARU

0%

User Rating: Be the first one !